

БАЗАРНИЙ ДЕНЬ

Якби ж то вона могла тут-таки розвернутися й піти додому.

Зазвичай Кайїна проживала зі своїм племенем, день у день. Уже чимало років поспіль їй не випадало бувати посеред такої кількості незнайомих людей: востаннє таке сталося, коли ще дитиною вона прийшла якось на цей самий базар зі своєю матір'ю. Та зараз їй уже дванадцять, а отже, настала її черга ходити в джунглі на базар, щоб купляти все необхідне для племені.

Кожен чогось потребував. Батько — апельсинів. Мати — нового ножа для полювання. Брат — цукрового яблука.

І сама думка про те, як зрадіють її близькі подарункам, надавала Кайїні сміливості, якої

їй бракувало. Високо тримаючи голову, вона вийшла на галявину.

Проходячи між плетеними циновками, вона уважно роздивлялася товари, дбайливо розкладені на кожній. Запашні трави, дикі ананаси та селера, яйця рябчика — у неї забурчало в животі від побаченого краму. Аби не розтринькати гроші племені, дівчина не припиняла повторювати подумки той короткий список, як мантру: «Апельсини. Ніж для полювання. Цукрове яблуко».

Продавці заманювали Кайїну, проте вона лиш сором'язливо відводила погляд. Вона ніколи раніше нічого не вимінювала й переймалася через те, що вони можуть надурити її, варто їй лиш зацікавитися їхніми товарами.

— Кайїно!

Налякана, вона підвела очі, але з полегшенням побачила перед собою знайому стареньку, яка жваво пробиралася повз циновки продавців, а підійшовши до Кайїни, з ніжністю взяла її долоні в свої. Кайїна розслабилася: Прана була літньою жінкою, яка подорожувала між племенами, вимінюючи глиняний посуд, зроблений нею власноруч. Кайїна знала Прану вже багато років і ніколи не бачила стареньку без усмішки на її змережаному зморшками обличчі.

Блискучий мідний зимородок (тотемна тварина Прани) сидів на довгій сивій косі жінки, міцно вчепившись за посріблене волосся своїми тоненькими лапками. Птаха перепурхнула на плече Кайїни та заходилася щось радісно цвірінькати, хоч мелодію в тому гуді було розпізнати.

«Якби ж у мене був свій звіродух, — подумала Кайїна. — Тоді я мала б якусь компанію, і мені не довелося б іти на базар самій». Однак дехто встановлював зв'язок зі звіродухами, а хтось ні — і зарадити тому неможливо було ніяк. А Кайїна до того ж іще досі не прикликала свого.

— Зазвичай він так не радіє зустрічі з кимось — ти йому неабияк сподобалася! — промовила Прана.

Кайїна неспішно провела рукою по гладенькому та блискучому п'р'ячку птахи. Та задерла дзьоба, наче запрошуючи дівчину попестити пух на грудці. Кайїна всміхнулася та виконала пташине бажання.

Наступної миті зимородок Прани спурхнув у повітря та заголосив.

Усюди навколо затрусилися дерева. Заверещали мавпи. Засокотіли цикади. Защебетали птахи.

Кайїна відчула дивну п'янку хвилю, що накрила її, тоді як на базарі запанувала тиша, а земля під ногами дівчини наче задвигтіла.

— Що відбувається? — вигукнула вона.

Кілька секунд тому їй було так спекотно, що аж піт виступив, а тепер Кайїну дрижаки пройняли. Небо потемнішало, вкрившись грізними хмарами. Дівчина почула гуркіт, а потім щось спалахнуло перед її очима.

Неочікуваний вибух збив Кайїну та Прану з ніг. Дівчині задзвеніло у вухах, але спершу вона подумала, як допомогти старенькій підвестися. Однак Прана вже звелася на ноги, а в її старечих очах бриніли сльози. Часто кліпаючи, щоб зігнати з очей червонясті плями після спалаху, Кайїна звелася на ліктях.

Хмари розсіялися так само швидко, як і зібралися. Галявину знову залило сліпуче сонце, і його сяйво чітко вирізьбило силует гігантського створіння там, де ще кілька миттєвостей тому нічого не було.

— Не може бути, — прошепотіла Прана. Але все це відбувалося насправді. На галявині стояв слон.

Масивна тварина схилила голову, опустила хобот і обнюхувала землю. Кайїна зустрічала безліч лісових слонів у джунглях, проте ніколи

не бачила аж такого великого. Він ішов до Кайїни та Прани, помахуючи широченними вухами. Продавці та відвідувачі розбіглися навсібіч, позираючи з острахом та цікавістю.

Кайїна наче вросла в землю.

— Т-ти знаєш цього слона? — аж затнулася вона, звертаючись до Прани. — Звідки він узявся? І чому він іде до тебе?

— Не до мене, дитино, — здивовано відказала Прана. — Він іде до тебе.

— Я не розумію! — зойкнула Кайїна, і сльози набігли їй на очі.

— Ти прикликала свого звіродуха, — промовила Прана. Вона приклала висохлу руку до рота, так що слова було ледве чутно. — Але слон, ці очі... Це неможливо! Кайїно, ти прикликала Дінеша.

Дінеш? Легендарне створіння, один із Великих Звірів Ердаса? Кайїні здалося, наче земля під ногами раптом просіла — так, ніби дівчина ступила в драговину.

Наблизившись до них, слон зупинився, і Кайїна з подивом побачила, як він схилив перед нею свою велику голову. Дівчина зустрілася поглядом з його блискучими аквамариновими очима: у них читався розум і щось відверто схоже на втіху від того, як перелякано

розбіглися перехожі. Чи може ця тварина справді бути славетним Дінешем?

— Привітайся з ним, — підбадьорила її Прана. — Він хоче з тобою познайомитися.

Вираз обличчя істоти пом'якшав, і Кайїна зауважила, що ноги знову слухаються її. Попри погляди десятків пар очей, що їх дівчина відчувала спиною, попри тремтіння землі, яка мало не пішла з-під ніг, та химерне видовище величезного слона, що стояв на плетених циновках, Кайїна не відступила. Вона хотіла доторкнутися до нього. Усередині наростало якесь наелектризоване відчуття, від якого шкіра вкривалася сиротами, і дівчина інстинктивно розуміла, що лише одна річ може його втамувати.

У дівчини тремтіли руки, коли вона підійшла до слона й прихилилася так близько, що їхні голови опинилися за кілька сантиметрів одна від одної. Коли вона провела тильною стороною долоні по шорсткому вуху й заплющила очі, її тіло сповнилося спокійним теплом.

Кайїна відчула, як щось вологе торкнулося її шиї. Вона розплющила очі й усміхнулася, побачивши, що Дінеш третється об неї своїм великим хоботом, наче *втішаючи* її. Раптом вона відчула себе такою самою великою, як

слон — занадто великою, щоб злякатися переповненого базару. Нещодавне відчуття страху видавалося смішним.

Кайїна нерішуче притулила руку до боку слона. Його шкіра була шорсткою й товстою, а його велетенське тіло то піднімалося, то спадало під пальцями. Дівчина зазирнула слонові в очі й побачила в погляді, зверненому на неї, неосяжний розум.

— Як я могла прикликати Дінеша? — здивовано запитала Кайїна. — І чому це сталося зі мною?

Не встигла Прана відповісти, як уперед виступив чоловік у чорній туніці.

— Направду вдалий ранок! — обізвався незнайомець. — Великі Звірі повертаються, і я був направлений, щоб супроводити їх до безпечного місця.

Золотий зимородок Прани тієї самої миті наставив свого гострого дзьоба на чоловіка. Увагу Кайїни ж привернуло тату у вигляді спіралі вугільного кольору на чолі незнайомця. Тепер дівчина зауважила, що зображення швидше випукле, ніж пласке, отже, більш імовірно, що то було тавро, а не татуювання. Здавалося, ніби ця мітка ледь не пульсує від навколишньої спеки, але після шоку кількох останніх хвилин